

ГОЛОС УКРАЇНИ

Влада — Радам!

Газета Верховної Ради Української РСР

◆ № 43 ◆ Субота, 2 березня 1991 року ◆

Ціка 10 коп.

У ті благословенні часи, коли наш ринок був ще наглухо зачинений для подібних товарів першої духовної необхідності, цей знімок раптом з'явився в одному з республіканських журналів.

Був він розкішним, кольоровим, але, як бачите, зроблений контражуром, — щоб водночас і красиво, і щоб ніхто ні до чого не причепився.

Але грим усе одно вдарив.

Вдарив він тут, на Україні, але його відлуння мало ледь не всепланетний масштаб...

Про це, та й не тільки про це — читайте на сторінках 12—13 сьогоднішнього номера.

Фото Миколи КОЗЛОВСЬКОГО.

ПРЕЗИДЕНТ СРСР М. Горбачов, виступаючи у Могилівській області, висловив задоволення результатами лустриції на білоруській землі. «Проблема ліквідації наслідків чорнобильської аварії — це наша спільна турбота і спільний моральний обов'язок», — заявив він. — Радянські люди продовжать свої зусилля і не залишають народ Білорусії наодинці з цією бідою».

ДО Києва прибула з офіційним візитом делегація Генеральної асамблеї Східної Республіки Уругвай, очолювана депутатом палати представників А. Мореллем. Вчора відбулась зустріч уругвайських гостей з першим заступником Голови Верховної Ради України і Плющем, під час якої обговорювались питання встановлення прямих зв'язків між українськими та уругвайськими парламентами, а також перспективи взаємовигідного співробітництва нашої республіки з цією латиноамериканською країною. Пізніше делегація в Уругвай відідала редакції «Комбінат» «Голосник» Броварського району Київської області, побувала на виставі в театрі опери і балету імені Т. Шевченка. Сьогодні уругвайські парламентарії планують відвідати Київський міськвиконком, ознайомитися з лемвітними місцями столиці України.

ПРЕЗИДЕНТ США Джордж Буш заявив, що іран дав згоду на зустріч командуючим іранськими та союзними військ, на якій будуть обговорюватися питання про офіційні умови закінчення воєнних дій у регіоні Перської затоки. Він повідомив, що на зустріч таким буде обговорюватися проблема визволення всіх військовополонених. Місце і дата зустрічі поки що не з'ясовано.

ГОЛОС України

Газета Верховної Ради
Української РСРГоловний редактор
Сергій
ПРАВЕНКО

Редакція:

Олександр БІЛИК
заступник головного
редактораАнатолій ГОРЛОВ
заступник головного
редактораОлександр
СМЕЛЯКОВ
член-кореспондент
АН УРСРВолодимир
КРАСНОДІМСЬКИЙЛеонід
САМОЙЛЕНКО
заступник головного
редактораБорис
СІДОРЕНКО
заступник головного
редактораАнатолій
СОЛОНСЬКИЙВіталій СУДЯ
відповідальний
секретарЗасновник —
Верховна Рада
Української РСР.Адреса редакції:
УРСР, 252047Хи́м.-47, вул. Местерова, 4
Друківник
не реконструюється
і не повозагортається.Друк авторів
публікацій в «Голосі
України» не завжди
збігається з точкою
зору редакції.Індекс 50955.
Тираж 166.150.
Передплата ціна
на рік 19 крб. 80 коп.Газета видається
5 разів на тиждень.
У вихідні —
на 3 сторінки,
середу, четвер
п'ятницю та суботу
на 16 сторінок.

Затверджені бюджетні потреби на поточний рік має дефіцит 4 мільярди 400 мільйонів карбованців. Дефіцит коштів у цілому по республіці — близько семи мільярдів. Поряд з цим у коші виснаження бюджету виникає проблема з формуванням джерел прибутку і потреба у додаткових видатках.

Про це вилосил при обговоренні питання про створення республіканського позабюджетного фонду з метою економіки Української РСР. Проект відповідної постанови представив перший заступник міністра фінансів УРСР В. Тенюк. Він зазначив, що за рахунок введення договірних і вільних цін намічалось додатково одержати 10 мільярдів 600 мільйонів карбованців податків з обороту. Однак у зв'язку із значним зростанням оптових цін, особливо в системах «Держагропрому» і «Мілеитрому», в основному за рахунок подорожчання сировинних ресурсів, також через зростаючі ціни на переробку товарів, на які передбачалося вести вільні ціни, ця сума зменшується до 7 мільярдів 700 мільйонів карбованців. З цієї причини більш як на 2 мільярди 600 мільйонів карбованців зменшується і сума податку на прибуток підприємств підприємств і організацій.

На думку В. Тенюка, із введенням податку з продажу, за попередньою оцінкою,

до бюджету надійде 6 мільярдів 400 мільйонів карбованців. Таким чином, недовідатка коштів для фінансування видаткових у бюджеті доходів становить 14 мільярдів карбованців. Окремі народні депутати, зазначив доповідач, намагаються на це, щоб деякі закони не працюють через відсутність коштів. Це дійсно так. Але уряд виходить з тих фінансових можливостей, які реально є в розпорядженні.

На сьогодні, підкреслює народний депутат А. Іоферов, державному бюджету, що не в змозі забезпечити нас ресурсами, але навіть не намагає нас необхідність різко зменшити збитки виробництва і знизити підприємства. До чого це призведе? Практично до розвалу економіки. Дали ми доволі борючись за скорочення апарату держави. Але чи скоротимо, скажімо, апарат Ради Міністерств республіки або того ж Мініфін? Як це можна? Але і поділ складається враження, що на Україні немає власної цілісної фінансової політики.

— Я вважаю, — зазначив народний депутат А. Пилипчук, — що ми повинні по-перше, визначити всю суму, яка створюється з підприємств народного господарства, на території республіки, а та-

кож частку, що йде в союзний бюджет. Сьогодні цієї частки ніхто і уряд визначити не може. За фінансовими принципами, вона становить 50 — 60 мільярдів карбованців. За даними карольного депутата СРСР В. Черниш, востанові 70 мільярдів. Отже, союзний бюджет — це 250 мільярдів карбованців, а наша частка коштує майже дві третини коштує майже дві третини від того, що в яких інших республіках.

Нині по Союзу ми маємо 22 мільярди карбованців емісії. У той же час Україна дає мільярд 2 мільярдів. Це означає, що ці 2 мільярди в нашій республіці недовідатка за випуском продукції. А за ті ж межами за неможливі роботу перераховано 27 мільярдів карбованців.

Висновок, який ми робимо, — «виставати» від Союзу за темпами емісії? Отже, постає необхідність виставити власні цілі, а не виставити, а вимоги реальності.

Парто звернувши увагу ще на одне, у проценті поставили бачили, що в результаті зменшення угод з Союзом урядом про розподіл стабілізаційного фонду інколи ліпше, ніж у нас.

Висновок, який ми робимо, — куди йти? Не можна не помічати того, що дедалі подорожчає ціна грошей «босі в тоді». А ще

коли й амортизаційні відрахування ми направляємо в стабілізаційний фонд, — як це пропонується з центру, то йде, як у народному прислів'ї, «Найда, голій, сорочку». На солі нешто було завжди, значить представник аграрників народний депутат І. Яновський, але рашине можна було, значить, господарства. А зараз? 26 відсотків відрахувань — це не сміх. Ми планували через рік у той же час ціна на промислові товари зросли в три чотири рази. А нам казують — на 60 відсотків. Це така компенсація?

Ось двоє з десяти народних депутатів, що виступили, висловились за прийняття обговорюваного проекту постанови Верховної Ради. Нове обговорення разом з постановою про оподаткування.

На цьому ж засіданні сесія розглянула питання про обрання Голови нашої аграрного союзу Української РСР. Після обговорення кандидатури А. Тенюка, який не прийняв, депутати позасорили з обранням як що посаду Дмитра Микитюка. Прийнято.

Володимир
ОЛЕФІРЕНКО,
спеціальний кореспондент
«Голосу України».

ЗАКОН Є. ЗРУЧНІЙ МАЛО

РАНКОВЕ ЗАСІДАННЯ 1 БЕРЕЗНЯ

Ось як відповів О. Тенюк:

— Зараз над нормативні акти, в яких іде розподіл Земельного кодексу уряд працює. Вони будуть представлені до 15 березня Верховній Раді.

Він мені вибачте, сказав депутат М. Пилипчук, — Олександрі Миколайовичу, але йде скільки разів ви виступили перед нами з інформацією? Ви тягнете час і конкретно не відповідаєте на запитання.

О. Тенюк не раз підкреслює, що з переходом на нові ціни рентабельність господарств знизиться, але в цілому по республіці вона становить 42 проценти, при мінімальному показнику 33,9 проценти.

Чимало слухачів зауважень і пропозицій висловили на засіданні. У ході обговорення інформації уряду народні депутати. Скажімо, депутат В. Гетьман розпочав свій виступ із питання про, чи було відомо, що прийматиметься Закон про введення нових процентних ставок за кредит?

Якщо було відомо, то чому при затвердженні статті 16 Закону депутатам не пояснили це питання. Це постановою Ради Міністерств СРСР від 4 травня минулого року, тобто задомо до виходу Закону про пріоритет соціального розвитку села, в агропромисловий комплекс поведілося, що з 1 січня наступного року вводяться нові процентні ставки за кредит від 6 до 11 відсотків річних. Крім того, всім, крім того банк розіслав своїм клієнтам лист з цього приводу. Разом з цим керівництво банку «Укробанк» активно брало участь у розробці цього Закону, в робочій

групі Верховної Ради і Ради Міністерств постійно працював заступник голови правління банку у всіх варіантах проекту Закону мова йшла про повне списання договірних зобов'язань, колгоспів, щоб тільки нічим не виступати з умови для виходу сільського господарства в ринок. І це бачи підтримував.

Нині в якійся статті з'явився пункт 16 Закону, де замість списання кредитів записано про збереження їхніх процентів за кредит? Хто автор цього пункту, я не можу знати, це й зараз. А мова йде про те, що згідно з двома банківськими законодавством, орай, який встановлює підстави кредитування, зобов'язаний одночасно встановлювати порядок компенсації комерційним банкам виступати по задоволенню кредитних ресурсів. Наш Закон такого порядку не встановлює. Тільки нині підписаний закон про республіку доплати державного промислу та Мініфін республіки вивчити питання про списання договірних зобов'язань, чи це треба зробити якомога раніше.

Член Президії Верховної Ради депутат В. Сухий не в змозі погодитися з попередніми пропозиціями і охрانیти роботу по реалізації Закону так: деякі зрушення є. Але певне, що дехто подумав, що з цього Мовля, в колгоспі зараз гірше, ніж було до прийняття Закону. Але якщо не було цього Закону і певної роботи розробки, то встановлення сільського господарства було б ще гіршим, ніж нині. Коли в Союзі не розбереться, що діється, то у нас розбереться, що діється, а інколи й неможливо, утримати стабільність. А ми інколи хо-

чемо, щоб увечері Закон на нас падав, а так, щоб у нас ніяк не працював. Для того, щоб Закон працював, потрібний механізм реалізації кожної його статті. Такий механізм має постановою Ради Міністерств. Пильнується вони інколи так, що виконати неможливо, а це значить, що з бюджету Закону можна зробити купу непродуктивних паперів. Та й пильнується постановою по-іншому, так, що неможливо виконати цю постанову, щоб статті Закону справді зацарювали.

У ході обговорення інформації було висловлено деякі критичні зауваження. Зокрема, Голова Верховної Ради УРСР Л. Кравчук зачитав на засіданні звернення до парламенту і уряду УРСР нового з'їзду асоціації сільськогосподарських фермерських господарств України, в якому висловлено про необхідність вжити ефективних заходів для згуртування сільськогосподарської фермерської реформи у республіці. 60 процентів фермерських господарств, які виступили, відповіли, що вони не віддадуть власні ділянки, не віддадуть землю для них, кредити, техніку, паливо, машини, ресурси.

Ці звернення справляють крик душі людей, котрі хочуть і можуть працювати на землі. Залишається сподіватися, що парламент і уряд все ж таки не залишаться байдужими до нього. Виступи до уряду і так зауваження, що виступи до обговорення, аби все ж таки зробили все необхідне, щоб Закон запрацював на повну потужність. Такий механізм вирятують республіку у кризовій ситуації, що склалася.

Світлана ПИСАРЕНКО,
парламентський кореспондент
«Голосу України».

Верховної Ради Української РСР

менування вулиці Кунюшів на аудіцію Ст. Бандери і повернути назву вулиці ім'я В. І. Леніна.

ЛИ ТА НЕ СНІГ

12. Яку ще з снігу. Сторонь не-тарів, що робочі

райк у До-Всі ву-об'єднати на цей

розмові з Донецького комі-тету, страйк

відкладено через загибель гірника на шахті «Південно-донецька» № 1. Та це, здається, не першопричина. Справа, мабуть, у сьогоднішньому стані самого страйкового руху на Донбасі — адже рішення РРСКД не підтримала практично жодна шахта регіону. Так, на донецькій шахті імені Горького, яку не без підстав називають коліською, страйкового руху в місті, з 5600 гірників за проведення страйку висловилася лише половина.

Сніг на центральній площі Донецька таке. Весна 1991-го, яку тут ченали з тривогою, почалася. Хай же вока стане весною надії не лише для Донецчини — для всієї України. А події літа 1989 року, зображені на знімку, хай залишаться для історії.

Юрій ДОЦЕНКО, власний кореспондент «Голосу України».

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

УНУЛИ» СВИНЮ. СПАСИБІ!

нагорода

номерів газети ми пові- колгоспу «Україна» Миколаївської області журналістів редакції за об'єктивності, які вийшли у січ-

копсу «Україна» 11 лютого 1991 року: відзначити призами Жерери «Коли козаків полю- та «Штирнадія Стеланія» Земля в законі» та «Лю- приз вирішили вручити

копсу «Україна» Вале- і головний бухгалтер сандра Миколайович Васи- редакційну ленту з дипло- і незвичайним призом.

Кієва нас кілька разів зу- міліції, — розповідає Вале- Цікавилися, куди веземо це — приз. Не вірили. До- дипломи. От так і доїхали

призу голова колгоспу «Україна» отримала від бага- України» листи, в яких називали лауреатами січня спеціалістів, які дуже А одна сім'я з Київської ла і працює в «Україні».

раді, якщо працювати у на механізатори, доярки. головний інженер, гідро- їх забезпечимо, а спеціа- тельний транспорт, — до- тер О. Василенко. — Наше кується. І на тій вулиці, де ми продамо бажаним за- З виплатою цієї суми на

спонсори вручили лауреатам це довелося виймати з ма- редакційно. Отаким нам «лі- ми за приз вдячні, бо це — перша нагорода.

др ВОЛОДИМИРОВ.

Фото Миколи КОЗЛОВСЬКОГО.

ЛОМОВАНІ ГУСАКИ

копсу «Україна» публі- вміщені «Голос» з призів — на- вичаючи пе- ння враху- мінності, пси-

наше гос- Вілія Тара-

Наші спонсори

сілка розташоване недалеко від міста Біла Церква. Землі у нас небагато — 1200 гектарів. Почали вирощувати гусей, обзавелися крупорушкою. Платуємо статн народним госпо- дарством, щоб вижити в умо- вах ринку. Зрештою, для цього будуватимемо житло і госпо-

дарські приміщення. Тому нам доконче потрібні будівельники й особливо спеціаліст з осві- тою і стажем роботи. Журналістам «Голосу України» ба- жаю легкого і чесного пера, а призи вже наклеюються...

Володимир КРАВЧУК, голова колгоспу імені Ілліча Відоцерківський район Київської області.

ЖКОЮ

бджоло- рази бі- і кол- і товарної сек- відповід- меду. уму одер- тонн ме- кового пня-

ку, 160 кілограмів прополі- су тощо. На виробничих по- тужностях об'єднання все це переробляється й розфа- совуватиметься в дрібну та- ру для реалізації населенню області. Вже сьогодні в спе- ціалізованому магазині мож- на придбати окремі видн лі- ків на оскові продуктів бджі-

льництва. Слід зауважити, що грошові надходження від реалізації цього товару, так би мовити, перевищують вар- тість меду в 100 разів.

Бджоларство, отже, наб- рає на Ровенщині поширен- ня. Можливо, готувати вели- ку ложку ще й зарано, але мед рідкістю вже не буде.

Сергій МЕЛЬНИЧУК, власний кореспондент «Голосу України».

Епідемія

ДИФТЕРІЯ — ФАКТ БЛАГОПОЛУЧЧЯ?

Ось така парадоксальна причина несподіваної епідемії дифтерії, що стала загрозливим захворюванням на Украї- ні.

Як сказала заступник голо- вного державного санітарного лікаря УРСР Ангеліна Вікто- рієвна Мойсеева, на сьогодні зареєст- о 234 чо- ск- з підозрою на дифтерію 19 областях республіки. Серед них — 183 дорослих і 51 дити- на. На жаль, з цієї кількості 13 чоловік померло, і що най- тяжче констатувати, серед них — 4 дітей.

Найважча ситуація імені в Києві, де налічується 120 хво- рих, з них — 15 дітей. Троє чоловік померло — це люди старшого віку.

Так, причиною спалаху епі- демії перш за все стало наше недбалство, оскільки загалом за останні роки спостерігалися одиничні факти дифтерії, та- кий благополучний стан ми- чинив до самозаспокоєння і медиків, і населення.

Крім того, негативний роль відіграла публікація, вів- лів про шкоду щеплень для людського організму. Саме це й похитнуло впевненість у не- обхідності вживання вакцини. А, як відомо, медики не мають права примусити пацієнта, щеплення — справа особиста, тож значив кількість людей, точніше — 90 чоловік з кож- них 100 — залишилися неза- щитеними. І, на жаль, найго- ловніше — люди відмовля- ються від щеплень через ост- рах заразитися СНІДом, тож добровільно потрапляють до категорії, яку медики назвали досить змовисто: «Грипний матеріал», тобто середовище, де найлегше може спалахнути епідемія.

Міністерство охорони здоро- в'я УРСР розгорнуло інні ефективну боротьбу з диф- терією. Ведеться своє- часне виявлення та гос- піталізація хворих. По-дру- ге, до лікарень потрапляють не тільки з підозрою на диф- терію, а й хворі на ангіну, бо ці дві хвороби схожі. Нині у Києві обласна лікарня госпіта- лізації.

І, безумовно, здійснюється масова вакцинація населення. Благо, що є хороші вітчизня- ні препарати, які ефективно зарекомендували себе у по- передні роки, чим, власне, й була викликана така благоду- шність щодо загрози виникнення епідемії. У першу чергу щеп- ления робиться тим, хто сам страждає і може заразити ін- ших. Це медики, вчителі, учні, працівники торгівлі тощо. Ве- деться також широка роз'яс- новальна робота, і логіка не- безпечного перебігу події та- ка, що саме тепер люди розу- міють — до лікарів треба звертатися, причому — своє- часно.

Як завжди, спрацьовує наш старий принцип — поки грім не вдарить, мужик не пере- хреститься.

Людмила БАРАНЕВИЧ.

Гастролі

«Не пам'ятаю, щоб не було аншлагу»

Днями ушавлений творчий колектив — Український державний академічний ан- самбль народного танцю іме- ні П. Вірського розпочав га- стролі в Європі. Франція, Бельгія та Швейцарія при- матимуть українських мн- тів.

Перед від'їздом на гастро- лі художній керівник ансам- блу народний артист УРСР Мирослав ВАНТУХ дав ін- терв'ю.

— Протягом цих майже двомісячних гастролей ми маємо 55 концертів. За кор- доном добре вміють рахувати гроші, тому навантаження під час зарубіжних поїздок дуже велике. Навіть, скажі- мо, у день переїзду давати- мемо концерт. Щодо програ- ми, то вона, на мій погляд, одна з найефективніших і най- складніших. Це такі танці, як «Ми з України», «В мрії і злагоді», українська кад- риль «Дев'ятка», записана у Хмельницькій області, зна- менитий «Повзунець», закар- патський танець «Березня- ка», новий номер «Танець з бубнами», «Рукодільниця», «Запорожцями» завершуємо перше відділення. Друге по- чинаємо «Карпатами». Це дуже яскравий, красивий но- мер, чудові костюми для ви- конавців зробили львівські майстри. Потім у програмі «Шевчук», «Російський та- нець», мініатюра «Ой під вишнею», «Танець моряків»,

«Чумак» і завершуємо кон- церт, звичайно, «Гопаком».

Подібну програму, до ре- чі, ми перевірили у Сполуче- нних Штатах Америки і під час останніх гастролей в Ак- глії. Втім, я ще не пам'ятаю, щоб наш колектив не мав аншлагу за рубежем, щоб 15—20 хвилин публіка не аплодувала нам стоячи. Па- м'ятаю, як у Бразилії ми да- вали концерт у Національ- ну парку, де спеціально було збудовано для нас майдан- чик, а зал — такий амфі- театр, на 130 тисяч гляда- чів — був заповнений усе- нт. І от, коли у фіналі публіка підвелася із своїх місць і влаштувала нам овацію, я думаю, як то щастя, що так люблять наше мистецтво, яке то щастя, що ти належиш до такого великого народу Ук- раїни, до такого чудового колективу...

В Америці тан само ми без переїздів дали 18 кон- цертів, квитки на які кошту- вали по 50 доларів і були продані за місяць до нашого приїзду. Успішно, дуже яск- раво пройшли й гастролі в Аргентині.

Я не підраховував, але, здається, наш колектив при- виз на один мільйон інвалют- них карбованців нашої дер- жави. За кордоном мистецтво шанують. А у нас кидають у ринок. Ось, скажімо, лише один Чикагський оркестр має шість мільйонів дотації,

більш як 300 с- пенатів. А у на- живайте. Але заробити дото- вою 11—18 міль- ванців той сам- театр? Це не ре- ти наш колек- склад якого. Одна нонцерт коштує всього 1- ців, за межами треба врахувати- тель — на все- вищується ціна з останніми Америці. 6 тис- рив коштує оди-

Очолуван- лектив без ж- можна назвати- райського мис- тельки, що вигі- все більше про- України чи в С- за рубежем. Хо- пропагувати на- за кордоном, ч- чесна і складні-

Масте ра- ливий глядач н- ує високий пр- органічно поєд- диційним коло- ного танцю. Н- ська культура- знака, характер- роду. Наше зав- ти від народу- традиції, роз- яскравому вгл- глядачеві.

У мистецтві- дороги, а в на- во. Це — шах- бо балет — то- турн. Я кажу т- день ти не з- тренуємо — ві- два дні — ба- коли мене пита- стерність, про- сьгає колектив- даю: ви йдете- нас уже світит-

ТІСНО ЖИВИМ НА ЦВИНТА

«...Лежу увечері, читаю. Раптом кізвідки виникає ко- тача лапа і починає бити між ліжком та стіною... Коли ви- микаєш світло, починається щось небажане: голоси, тупіт, тріск, сопіння. Здаєть- ся, в кімнаті підіймається ві- тер, хтось літає, хтось бігає, з лайкою воно стикається між собою...»

«Іду коридором — позаду важкий тупіт. Озираюся — прямо на мене мчить вели- чезна, розміром з собаку, чорка кішка. З жахом розу- мію, що не встигну відсахну- тися і... в останню мить вона розчиняється...»

«Вночі інколи відчуваєш, як тебе нібито виганяють з кімнати. Щось давить на пси- хіку, починаєш дрімати — і тут крізь сон відчуваєш, що хтось невидимий заходжуєть- ся штовхати, перевертати ліжко, з шипінням та підви- ванням...»

«Постійно здається, що ти не один в кімнаті. Хтось то

Куточок атеїста

штовхне, то захихотить над вухом. Несподівано левість звідки з'являється чорна кіш- ка і починає гратися в піж- мурки. Може залізештись тільки її голова або лапи, змінюючись при цьому в розмірі...»

Ці свідчення дали не жи- телі старовинного англійсь- кого замку з привидами, де тільки й могло статись щось подібне — а цілком сучас- ного, побудованого без втру- чання святих та нечистої си- ли гуртожитку. Поруч — дитсадок. Дітей, слава Гос- поду, привиди не чіпають. Але сторожам уночі страху наганяють. Останнім часом їх змінилося чимало. І, хоч попереджають новачків, що тут нечиста сила, не вірять неофіти. Потім, коли ціпекі- ють вночі, каються. З усіх кімнат лунають приємні, пе-

ревно жіночі, синюю чуються кроки, шипіть ка- голови зчирня- ефірні рухи... С- них сторожів, м- днах, розрахва- змінив спосіб- набожним, читає- містичну літера-

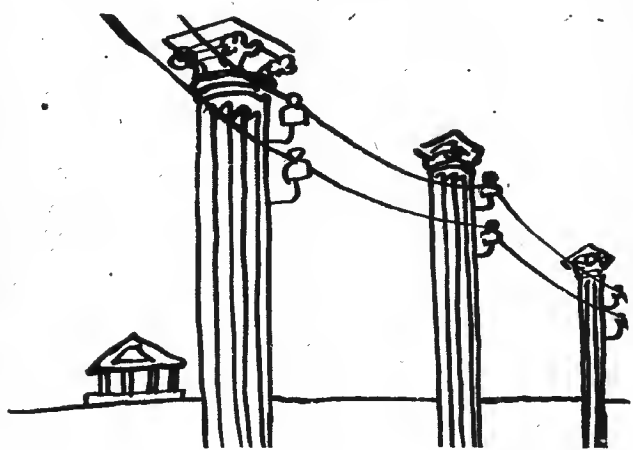
Коли цю сен- рію опублікує- преса, згадалас- чута розповідь- про те, як в їхн- зібравли церкву- побудували корі- ром його спали- кою, а чоловіки- рук до цього, лиса, або закінч- самогубством. думку тому, ш- ток, де з'явився і дитячий садок- на... місці старо-

Кілька екс- екстрасенсів, як- пристручити неч- ки що не пропон- кращого при зус- ньюю аніж... хре- Добра порада, я- знає, з якого бо- хрест і що йде «Отче наш...».

Хай вчені лам- звідки все оте в- нюють, чому га- рально виник- ків мешканців. А ми, прості см- згадаємо поряд- бусь: не варто і- ні прашувати...

Сергі

Богдана Я- Луганськ.

Гастролі

«Не пам'ятаю, щоб не було аншлагу»

Двадцять увальнений творчий колектив — Український державний академічний ансамбль народного танцю Імени П. Вірського розпочав гастролі в Європі. Франція, Бельгія та Швейцарія прагнуть украліські митці.

Через візТадом на гастролі художній керівник ансамблю народний артист УРСР Миколас ВАНТУХ дав інтерв'ю.

— Протягом цих майже двомісячних гастролей ми маємо 55 концертів. За кордоном добре відомо, що українці, тому наші танці під час зарубіжних поїздок дуже велике. Навіть, скажімо, у день переліту давати менше концерт. Щодо програми, то вона, на мій погляд, одна з найкращих і найсильніших. Це такі танці, як «Ми з України», «В мирі і злагоді», українська кадриль «Дівчатка», запанасана у Хмельницькій області, знаменитий «Полум'я», закарпатський танець «Бережани», новий номер «Танець з бубнами», «Рудий дівчина», «Запорозький» завершуємо перше відділення. Друге починаємо «Баратами». Це дуже яскравий, красивий номер. чудові костюми для виконавців зробили львівські майстри. Потім у програмі «Шевчук», «Російський танець», мініатюра «Ой під вишнею», «Танець моряків».

«Лену, увечері, читаю. Рамом ізвідані винайде кошта, лапа і починає бити між пальців та стіною... Коли виникає самотність, починається своє незалежне: голоси, тупіт, тріси, сопіна. Здається, в кімнаті піднімається вітер, хтось літає, хтось бігає, з лаянням воно стинається між собою...»

«Іду коридором — позувати вийшов тупіт. Ойраки — прямо на мене мчить величезна, розміром з собаку, морна ніша. З жахом розумію, що не існують відстані, тільки я, в останню мить вона розчиняється...»

«Вночі вночі відчуваю, як тебе нібито виснажують з кімнати. Щось дають на психіку, починаєш дрімати — і тут ірзас сон відлучає, що твоя невідимий задовудує і що штовхав, перевертати ліжко, з шипінням та підв'язанням».

«Постійно здається, що ти не один в кімнаті. Хтось то

«Чумак» і завершуємо концерт, звичайно, «Гопаком».

Побуду програму, до речі, ми переїздили у Сполучених Штатах Америки і під час останніх гастролів в Англії, БІМ, я ще не вмітаю, щоб наш колектив не мав аншлагу за рубежом, щоб 15—20 хвилин публіка не аплодувала нам стоячи. Наприклад, як у Бразілі ми давали концерт у Національному парку, де спеціально було організовано для нас майданчик, а зал — такий амфітеатр, на 130 тисяч глядачів — був заповнений ушкент. І от коли у фіналі публіка підірвалася із своїх місць і влаштувала нам овацію, я думаю, але то щастя, що так люблять наше мистецтво, яке то щастя, що ти належиш до такого великого народу України, до такого чудового колективу...»

В Америці так само ми без перебільшення дали 18 концертів, мити на які розігрували по 50 доларів і були продані за місяць до нашого приїзду. Успішно, дуже цікаво, приїхав їх гастролі в Аргентині.

Я не пархував, але, зрештеш, наш колектив привів не один мільйон глядачів наших карбованців нашої держави. За кордоном мистецтво розповсюджується, а ми якраз у ринку. Со, скажімо, лише один Чикагський оркестр має шість мільйонів доларів.

близько як 300 спонсорів і меценатів. А у нас немає, винаймайте. Але як? Як може заробити дотований державою 11—18 мільйонів карбованців той самий Великий театр? Це реально. А взяти наш колектив, творчий склад якого 120 чоловік. Один концерт у республіці коштує всього 960 карбованців, за межами — 1350. А треба врахувати, проїзд, готель — на все це навічкі платяться ціни. І порівняти з останніми гастроліями в Америці. 6 тисяч 400 доларів коштує один концерт.

Очолований нами колектив без перебільшення можна назвати першим украліським мистецтвом. Щодо танців, то видні контракти все більше пропонують не на Україну чи в СРСР, а лише за рубежом. Хоча, звичайно, пропонують наші мистецтво за кордоном, то і місця почесні і складні.

Маєте рацію, бо вимогливий глядач передусім цінує високий професіоналізм, одначино вєдіння з традиційним народом народного танцю. Наша українська культура — мова, музика, характер — все від народу. Наше завдання — від народу до набагання, традиції, розвинути їх і в історичному вивагді піднести глядачам.

У мистецтві немає легкої дороги, а в нашому особисто. Це — шхтарська праця, бо бале, то до спорту. Як кажу так: коли один день ти не займаєшся мистецтвом, відчувати сам, даєш собі бачити склад. Але коли мене питають про майстерність, про те, як підспівати, кожен, одично, відповідає: ви бачте на роботі у нас: як співати аніна за

лу, а коли йдете з роботою, вони це співати. Робота, робота і це робота. Творчий, значайно, талант. Творчий талант, а відчувати сам, даєш собі бачити склад. Але як ми виховуємо таланти у дворічній студії при ансамблі. Там навчаються 30 чоловік. А от подано створили це платні групи для д

тей у перспективі маємо наші творити на ці бачити уніліне народного танцю. Діти, тінються до нашого мистецтва. І це приємно, бо таланти треба лавати значення.

Інтерв'ю вела С. ВІКТОРОВА.
На фото: «Гопак».

ТІСНО ЖИВИМ НА ЦВИНТАРІ

Куточок атеїста

щовки, то захопити над вухом. Несподівано несподівано з'являється чорна кімната і починає гратися в піжмурку. Може залізеш ти тільки П голова або лапи, зможешся при щому в розмірі...»

Ці залучення дали не жителі старовинного англійського замку з привидами, де тільки я міг стати щось подобне — а цілком сучасного, побудованого без втручання святих та нечистот сил, лангурити. Поруч — дитинство. Дітей, слава Господу, привиди не чіпають. Але старомодна уява страху ігнорують. Останнім часом їх змінилося чимало. І хоча попереджають новачків, що тут нечиста сила, не вірять неохоти. Логіка, жовні шені, анін, навіть з усіма німат лують приємні, пе

реванжний голос, що спливають чутіся, вивагні крони, шухуніа, навалою голівни зникаються лисіє ефіри розуму. Один останній сторіччя, могош, що дніа, розраховували, різні способи життя, став рабоником, чиняє релігійну та містичну літературу.

Коли цю сесавційну історію опублікувала місцеве преса, задалася колісь попра, як в їхньому селі розібрали церкву і з цієї роботи побудували корінник. Незабаром його свалило блискавкою, а чоловіки, які доклали рук до цього, або поспівали, або закінчили життя самоубійством. Силою це на думку тому, що і туркози тон, де з'явився вольтерізм, і дитячий садок знаходяться на... місці старого цвинтаря.

Відомо, заповзятих екстремізм, він згодом виступив проти нечисту силу, поки що не пропонує нічого кращого при зустрічі з огляною аніж... хрест і молитва. Добра порада, якщо хтось ще знає, з якого боку класти хрест і що йде за словами «Отче нап...».

Хай вчені ламають голову, звідси все це вилізло і поспівало, тому галюцинації паралельно виникають у десятків мешканців туркогити. А ми, прості смерті, ірраціональному погляду на нашу бабусю: не варто тривожити дитин прашури...

Сергій СІНОВА.

Малюнок Богдана ЖОЛДАКА. Луганськ.

Спорт

3 ПОТОКУ ПОВІДОМЛЕНЬ

Вуфбол. Тренер іспанського футбольного клубу «Барселона», з яким наступної сезони в матчі 1/4 фіналу розіграшу Кубка кубків зустрітиметься на своєму полі кімніска «Дінамо», 43-річний нідерландець Розан Кройфед успішно перемає тригодинну операцію на серці і, тепер проходить курс інтенсивної терапії в реабілітаційному відділенні барселонської клініки Сант-Хорді. Про це повідомляється в заяві для преси керівництва лікарні.

«Тяжким проходом звичайний лікарняний курс», — говорить в ній. — В чотирьох зряни він був у повній свідомості, його серце і система кровообігу працювали добре. Кройфед покликав до лікарні муніципального віцемера з діалітиком, гоштра серця невідомості. Він знаходився в реанімації до завтра.

Як повідомляв до «Барселони» Карлос Бесті, перший, по що залатав Кройфед, коли прийшов до свідомості після операції, — як його клуб знову зіграє кубковий матч з «Еспаньольом» і хто заб'є голи. Що зустріч другого туру розіграшу Кубка Іспанії каталонці виграли — 6:0.

Для того, щоб полегшити йому розіграш Кубка чемпіонів між московським «Спартаком» і мадридським «Реалом» бачитимось болісним треба залатати по 15 карбованців. Ціни ж на поодинокі нани з барселонським на Республіканському стадіоні в столиці України значно нижчі. Нідерландці кентик коштують лише 5 карбованців.

Бєскітбол. Чемпіонат СРСР. Виграє члвчик, «Будівельник» (Київ) — ВЕФ (Рига) — 79:84 (46:40).

ПОГОДА

Сьогодні у східних та південних областях, закріплено на крайньому заході України місцями невеликий морський шквал, на решті території без опадів, на дорогах ожеледиця, вітер північний з перепадами на східній, 3—8 метрів на секунду. Температура вздовж річки 3 градуса тепла, в Києві 4 — 10, у центральних, східних областях та в Керпені морозів — 12 — 14 градусів морозу.

По Київській області сьогодні адень без істотних опадів, на дорогах ожеледиця, вітер північний, 3—8 метрів на секунду. Температура від 3 градуса морозу до 2 градуса тепла.

АНГЕВІЧ.

Серед органів державної влади найбільш представницьким є сільські Ради народних депутатів. Тільки на Україні їх налічується понад 10 тисяч. Як живуть вони сьогодні? Як розвивається їх діяльність? Як реалізується Закон Української РСР про

місцеві Ради народних депутатів та місцеве самоврядування?

Пропонуємо вашій увазі роздуми голови Ради з української області Михайла Демків, редактора заголовку та розмови з усім, кого цікавить порушена тема.

БЕЗ РАДИ НА ВЛАДА

Перебудовного часу про життя ми вже читали. Та йшли, щоб навчилися... це складали правильні рішення, видавали «універсальні» закони, а коли торкнулися мікротексту їх реалізації, обов'язково зникав механізм несправності.

Сьогодні це пояснюється посиленням виконавчої влади, авторитету Рад. На таке твердження у мене свій погляд: даєш аладе у навчальній своїй структурі, що найбільша до простої людини, ніколи не була сильною і авторитетною. Співтайпів копішних голаві сільських виконавців, і вони наведуть вам безчудя приклади.

Хоч нещодавній закон про сільські Ради надавав начебто великі повноваження, ти на ділі робота виконавцю і депутатам зводилася до загальних картонів та актів, штампів, надходжень, «книг розмовних» функцій між суддями, що посперялися за межу, та встановлювання гіпотетичності і чужості мізерна частина припадала на вирішення соціальних проблем. І не тому, що депутати не мали ніякого права безініціативності. Здавна відомо, влада без фінансів безвладна. Сильніше б ми не поговорили гаслом «Влада — Рада», від цього ні коштами, ні влади не стало більше.

Там я вийшов у селі і соціальні болічки знаю добре. Там, тількино розмовляючи року мене обрали головою виконавцю, у першу чергу вирішив допомогти одиноким, втратившим чоловіка (тих у нас чоловік 15). Побував у їхніх домівках, помітив собі, чому треба побилизити хатки, кому утерати лапки підпирати, а де черкешки дах.

І тут уперше зіткнувся з питаннями, які дрібнички в тебе під силу виконавцю. Вально відпаси випросяти за спиною. А от де валяти кошти, щоб заплатити за побудування будівель? Такі статті витрат нема. Та й ті 700 карбованців самопоміщення давано винести на благоустрій чотирьох крилиць. Леда

вистануло. Що ж, треба було, як мовлять, кинути. На особисті зв'язки несподівано. Як і попросив бригадира з господарства, щоб гої до помли. А він а жінкою із лавками переговорив. Вони і побилизі хати. Ото й уся влада моя...

Коли заговорили у Верховній Раді — республіки про прийняття нового закону про місцеві Ради, заговорили нади на радикальні зміни. Ось почали ми жити за новим парламентським заповітом. Що ж змінилося в нашій роботі?

На це найкраще відповісти цифрою. Якщо бюджет сільської Ради в минулому році становив 90 тисяч (це і зарплата, і утримання закладів культури, освіти, охорони здоров'я), то завдяки дії нового закону минулого року ми «роботали» аж... на одну тисячу карбованців.

Тож хотілося б загострити увагу на такому: наш район сільськогосподарський, і всі відрахування йдуть в основному, від колгоспу. Він же, дай, Боже, здоров'я усім, хто в ньому працює, має понад мільйон карбованців чистих прибутків. То й нам якісь криві перепали. Але ж є багато сільських Рад, де відсоток леда-леда вистачає. У голови виконавцю за таких умов найкращішим інструментом влади залишається тільки пекетка.

Ян же реально підвищити роль сільської Ради? При обговоренні нового законопроекту про місцеві Ради у парламенті не один раз заговорили мудра пропозиція: всі кошти, що відраховуються на статті соціально-культурного розвитку колгоспів, держгоспів, інших організацій та установ, передавати у бюджет сільських Рад і хай виробничники самостійно вирішують, як використати ці кошти, а виконавцю вирішувати проблеми села. До такої думки приєднується і мій колега, бо вже надбрідно йти бунти у ролі прохачів, шораз ходити на покли до голови колгоспу. Знайте самі, кого більше паянуватиме селянин — головою сільської Ради,

який споруєв принцип, чи голову правління, який буде школо, дитсадок, житло, прокладас асфальт, підсобляє престарілим. Я не хочу скаржити, що наша голова правління колгоспу О. Любченко загаскує іспитувати виконавцю. Навіть, Він би радий частину своїх колгоспів передати нам. Та зась — не велить закон.

А ось суперечності іншого характеру. Не так давно Верховна Рада УРСР прийняла Закон про пріоритетний розвиток села. Це була для нас пріємна подія. Сповідальні на вагомй армійськи. Та набуто, закон цей ніхто не збирається виконувати. Бо ще й сьогодні мільйонівні фонди на будівельні матеріали, що виділяються райвиконавцю сільської Ради, не отоваріє. З волею не знайти забудовничих налітх жакетів для дерев, а про центу, шкільні цент, дошкі, скло і мова не йде.

Мусите потерпіти, — кажемо людям. — Бачите, нажорі економіку доноує.

А музикант позавоує пальцем на обласний центр, що облієний додо-триповерховніми дачами, наче неміє грибами після дощу. Для них кризи нема. Навіть серединами заповняє матеріали на масти. Я придивився до них. Це ж справний палац, за місткості мистка було б забудувати десяток добротних налітхчасних сіл, про пріоритет яких так турбується законодавець.

Останнім часом предметом гострого обговорення у виконавчих став новий Земельний кодекс. Безумістною, не велике зрушення у напрямку приватизації на селі, і його схвально сприйняли люди. Та попри цілосі, перереслюють же химерні «кале»...

Законом передбачено провести паспортизацію землі. Для цього тільки по нашій сільській Раді треба обмірять більше додо тисяч ділянок, стільки ж виготовити картонів. До такої роботи не арку-депутата не залучити, потрібні фахівці-агеломордани. А хто у сьогоднішніх налітхчасних відносинах готовий безплатно на такім шматі роботи? Ясна річ, ніхто. От і доводиться замість парламентаризму додумувати механізм реалізації закону.

Хотілося, дои до народних депутатів України дішлим мій думка, що й у такої приводу. Як уже згадував на початку, питання загострились сільськогосподарської продукції стоїть на чільному місці в діяльності виконавцю. Там от сьогодні ми дішлим до парадоксу. У Києві, Львові, інших великих містах гостро відчувається дефіцит міліції, водночас селяни не можуть

здаті худобу: забійні пункти переповнені, затоварені.

Гадаю, це сталося внаслідок дивовижного неометентності колгоспного соціального уряду. Тільки невіглазом могли платити золотом за сніжк курчат замість того, дои закупити сучасні переробні молотки. Скажімо, налі колгосп імені Чаласова хоч сьогодні придбав би невеличкий маспереробний цех, і тоді б не було проблеми з поставками свіжої продукції найближчим споживачам. Настоїть знодоба, козру вже нема було б забити, перемелює корми у сільських дворах.

Бачимо керуватим виконавцю захоплюються газифікацією сіл. Дішила ця хвиля і до нашого району. Але чомуось ніхто не задумується над економічними: ми ж газу не добуваємо, і може статися, що десь колгосп вкраних переріється. Як уміє було повести газ по бензину. То чи не краще використати світову грантунку і перейти на електроопалення? Електроопалення тощо. Якщо ми всією Україною тмо чорнобильську радіацію, то чому б не споживати і пріємні і продукти.

Над цим варто задуматися, якщо ми проголосуємо насправді, а не для політичної забави ідею економічної незалежності України. А це можливо тільки за умови не піддаються Союзу, а Союзу радянських Союзівних Дерев. Михайло ДЕМКІВ, голова Шрубівської сільської Ради народних депутатів.

Летичівський район Хмельницької області.

Нещодавно відбулася зустріч з депутатом Верховної Ради УРСР, директором Галицького заводу залізобетонних конструкцій Анатолієм

Самчуком у Тьпріській школі-інтернаті. Прийшлим не лише педагогів, а й учнів. Вони, до речі, попросили депутата допомогти в газифікації школи.

На фото Володимир ОЧЕРЕТНИЙ. А САВЧУК розмовляє з учнями.

До комісії Верховної Ради Української РСР з питань народної освіти і науки, у справах жінок, охорони сім'ї, материнства і дитинства входить повноваження провіняти підлітків, клубів, клубів юних техніків, дитячо-юнацьких спортивних клубів, гуртків, дитячої художньої самодіяльності, які фінансувались профспівковими органами і дішли на бази загальноосвітніх шкіл, шкільно-обласних профспівкових закладів і будівник культури та за місцем проживання дітей і підлітків. Так, з 1 січня 1990 року загальноосвітні школи з 9 тисяч шкільного поклику, 12 спортивних шкіл з кількістю в них 5600 підлітків. У Закарпатській області знятих у трох загальноосвітніх навчальних закладах. Серед них, кому не турбуєт питання всебічного розвитку дітей, промішався та «Острів». Діти привітали і організації Дипропетровської, Львівської,

ЗВЕРНЕННЯ

ДО РАД НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ, РАД ПРОФЕСІЙНИХ СПІЛОК, ГАЛУЗЕВИХ ПРОФСПІЛКОВИХ КОМІТЕТІВ, ТРУДОВИХ КОЛЛЕКТИВІВ, ПРОФКОМІВ ПІДПРИЄМСТВ І ОРГАНІЗАЦІЙ

(Луганської, Сумської, Харківської, Чернівецької, Івано-Франківської областей, м. Києва).

«Між нами сповісно спостерігати, коли до мініфікації підлітків об'єднанні владою є підприємства, які були ініціаторами руху за допомогою школи і б'єтьсям в організації навчання, виводили підрослих поклику. Школі сповісно стати на такім шляху трудової колективів і профкомів Закарпатської області, Чорноморського суднобудівного заводу, тресту «Метротранс», київських виробничих об'єднань «Бомохімія» та «Острів», Львівського заводу «Продетарія», трестів «Криворізько-

робуд» і «Шостаківіоу», Криворізького заводу фінансів, Львівського доомбудівного комбінату, Дніпропетровського заводу «Електровиробів», працівників якої були організаторами підліткового клубу у школі-інтернаті для дітей-сиріт, Київського експлуататорного заводу та інших.

Вже зараз ми можемо говорити про яскраві цілі науково-технічної ініціативи. В цілому на Україні прийнято існують 170 підліткових клубів, 38 клубів юних техніків, 163 дитячих секторів і близько 2 тис. гуртків дитячої художньої самодіяльності профспілок. Позбавились права на творчість, попустили

моральні збитки понад 117 тис. школярів і учнів профтехшкіл.

Комісії Верховної Ради Української РСР з питань народної освіти і науки, у справах жінок, охорони сім'ї, материнства і дитинства внаслідок глибоке занепокоєння щодо такої діїшної школи профспівкових комітетів, трудових колективів підприємств і організацій і вважають, що ці неперодумані дії призводять до зникнення інтелектуальних, творчих, культурних і фізичних здібностей дітей і підлітків, нестатків впливають на вирішення питань, пов'язаних з попередженням правопору-

шень і злочинності серед учнів школи.

Комісії звертаються до Рад народних депутатів, рад професійних спілок, профспівкових комітетів, трудових колективів, профкомів підприємств і організацій, до всіх тих, кому не байдуже на долю нашої держави, про їх інтереси, ажити відповідні заходи, спрямовані на дальший розвиток мережі позашкільних установ, доміється поновлення необуртовано ліквідованих дитячих і підліткових об'єднань, знати можливість їх фінансування за рахунок профспівкових організацій та місцевих радянських органів.

Голова Комісії Верховної Ради Української РСР з питань народної освіти і науки

І. ОХОВЕНСЬКИЙ, Голова Комісії Верховної Ради Української РСР з питань народної освіти, охорони сім'ї, материнства і дитинства Г. ХОДОРОВСЬКИЙ.

З членом Верховної Ради СРСР, головою агрофронта «Зоря» В. Плотинським поговорити хотілося давно. А трагедія така нагода нещодавно.

— Я весь час на колесях, бо, як накушту, вона могла годувати. У січні поїхав до Німеччини, де довелося поїхати по контрах на нову фабрику нашого склятарного заводу. Він випускає дефіцитні триплітні банки. В майбутньому системою на якому виробництво різноманітних і не менш різноманітних, котрі за якістю наближаються до зарубіжних аналогів.

Щось кинути — не така вже й легка справа. Тож представництво «Зорі», відкритою в Москві, треба йнішити чимало питань. До того ж завдання персоніфікації на цього підприємства по-важкому Союзом, і лише за складнішими рішеннями, а це має літні 60 мільйонів нарівня, з них принаймні половина — валютною.

Потім вийшли сільськогосподарську виставку в Дніп «Агро-91», далі — пленум ЦК КПРС. А зараз, поки не велика перерва в роботі сесії Верховної Ради СРСР, зустрілися з трудівниками, відповім на запитання.

А як би відповіли на одне з них: ставлення до Земельного кодексу? Посади на нього поляри...

— Вважаю, приватизації землі не повинно бути. Хай вона перейде в довічне користування, а не в приватну власність. Водночас потрібно стежити за використанням родових ґрунтів, не допускаючи їхньої деградації.

Передачу танок, що поцікавляє моїм ставленням до фермерства, середня. Рання війна, проведена колективізація. Тепер там само нерозривно критично. До речі, а нині останнім часом не зустрічаю жодного виступу по радіо, телебаченню, жодної публікації в пресі, як би захищали колгоспи. Така думка в багатьох виникає негативну оцінку. Кажуть, через те захищаю великі колективні господарства, що бояться залишитися без роботи. Але це не так...

У жовтні чинного року довелося побувати в американському штаті Аюва, де зустрілася з фермерами, чимось менше з сільськогосподарською. Тут от вони ситяться з нас, що хочемо роздати по 30—40 гектарів кожному бажачому.

Американський фермер, аби успішно вести свої справи, повинен мати землі в 4—5 разів більші. Та й у великих господарствах результати вагомий, ніж у менших. Наприклад, у перших нашої країни кожної корови становлять в середньому 6000, а в других — 5000 кілограмів молока.

Соромно признатися, але згадалися тільки два місяці з 45-го, коли ми в Германії вантажили заводи, добре зі складів, щоб везти додому. Отділ справді були щасливими. Чи тому, що війна закін-

Але це не означає, що я проти реформи фермерства. Вони мають розвиватися там, де цього хочуть селяни. І голови колгоспів не повинні переколювати. Навіть, хай змагалися, доводилося перспективі. Хоч як на мене, більше уваги потрібно приділити дещо іншим проблемам.

Мабуть, треба подумати про самого селянина, стан його душі, оселі — як поняття філософського.

Найголовніше — постати селянина, турбота про нього. Всі слова про допомогу селу поки що зостаються словами. І справді, черга на автомобіль нашому колгоспному танку, що треба чекати... 120 років. Чи варто кудя нагальнішу проблему — з житлом. У місті — дай новарію, і все. А в селі по-другому, де дістає базиса, яким правдами й неправдами їх внобит.

Аграрні діалоги

«БАЖАЮ ПОМІРКОВАНІСТІ»

Або це. В тих же Сполучених Штатах наша група побувала в сім'ї фермера, який з двома синами й дружиною, селянином, на їхній землі. Він розповів, як виникла проблема, аби переписати її на своїх дітей. Причина — останні бачили сільськогосподарської освіту, а в нас? Віддай утіда людям, які про них не мають найменшої уяви? Ще й про реформу з цього приводу поговоримо. Правда, де ділянки пустують, варто роздавати їх бажачим. Але ж не завжди цей процес виправданий.

— Майте на увазі, стан справ у таких агрофронтах, як ваша чи «Істру». Але ж їх, як жаль, не багато. Більшості — безнадійні банкрути чи сервіляки.

— Це все так. Але ж було 50, а в 70-х років Радянської влади, коли з новейшею сходила виключно велика техніка, подібна трактористам К-700. Скажіть, якому фермеру ви тепер знадобитесь?

Тому, коли почую, що десь здібний господар зібрав по частинах міні-машина, або пригадаю, як для шкільного виробничого комбінату просили списати механізми, і дивуватися починаю: чи можна з таким підходом у село молоді повернути, заохотити людей до праці в полі? Та потрібно віднайти трактористів, щоб від нього от не відірвалися, щоб дух захоплювало!

Як не турбувалися ми, а достатку великого не було. А податки платили чималий, а в колгоспах не було, аби віддати, то нам ставало, горділо образило. То корів і свиней по дворах опускували. Наказували, селяни могли тримати, а іноді й зоєм худобу забирали. Чого тільки не натерпілися! До мене інше заради дішло — чи зну-

Однак що там техніка, якщо наші люди, заробляючи по 12 карбованців місяця, не можуть нічого купити. Дійшло, як гірно покарував один з керівників, до «Істру»: немає відрів, аби корувати внобити.

Через те й не дивно, а жаль, на душі стало, коли побував у Костромській області. Там в одному із сіл чотири роки вєсілля не було! Ос де наша біда...

— Відтак, на вашу думку, здолати її можна без шляхом Союзного договору чи розладом Союзу, на окремі держави?

— До речі, подібне запалання поставив мені на прийомі в себе М. Горбачов. Я сказав: до оновленого Союзу ставалося добре. Хода при цьому висловився й про те, що Приватизація слід відкласти, селяни вона того бажана. Необхідно тільки врахувати: в країні існує міцна

мікрореспубліканська кооперація і вже не один десяток років.

— Між іншим, як ви оцінюєте цей приватизаційний коріт? Одні критикують Горбачова, інші застія...

— Зараз майже всі пошукати там звані застіяні часи. Проте ніхто не враховує, що такі явища, як обіччювання, хоча починали з чистого поля, з тих же колгоспів і радгоспів, які, незважаючи ні на що, підняли добробут селянина, годували країну.

А що діється в країні? Завдання не доведені, загальні корені не розв'язані. Але ж за принципом «що хочеш, те й вору» справа далеко не піде. Ми страждаємо через те, що немає конкретного шляху до окремого господарства.

Тепер усі лають Сталіна, а він, між іншим, нікому нічого не дав. Недавні ж казали: «Зализний завізис».

— Так, гірко визнавати, але селу важко загоїти тійби рани. Щоб хоч трохи зрушити стан справ на краще, виникає чимало громадсько-політичних течій, квітіння, згуртування, об'єднання. Серед них, наприклад, Селянська демократична партія і Селянська силка. На силках реально існує допомога трудівникам селу!

— Про Селянську демократичну партію нічого не скажу, бо мало обізнаний. А щодо Силки, то я її членице. Це — хороша, мирна організація. Ще мало досади,

однак про деякі результати діяльності бачи можна розповісти. Зокрема, з допомогою спільних зусиль прийнятий дію союзній постанови, згідно з якою держави у формі податку сільське господарство повинно було виплачувати по 500 карбованців за кожного свого спеціаліста, що в сумі становило 240 мільйонів. Тепер ці гроші залишаються у колгоспних касах, використовуються на розвиток місцевого виробництва, поліпшення соціальних умов життя.

— Це хороша вість. То, може, оптимістично поглянемо в 2000-й рік? Якою хотіли б бачити а нинішню Україну?

— Вважаю, аби Україна йшла шляхом свого суверенітету, стала помирноювою. Потрібно здолати нездорові пристрасті, емоції. Подивіться на США: 50 штатів об'єднані єдиною державою, але незалежні і в паспорті про це сказано. Але ніхто на такому ґрунті не обурюється. Там завоюють історично 700 тисяч спеціалістів, націоналістично, похіднимися яких ніхто не цікавиться. Головне — уміння мислити, конструктивно працювати. Ми ж повинні виробити такий підхід. Причому вирішувати всі питання потрібно не чинитимом, а за нруглим столом.

До речі, такий висновок роблю і читачи журналу, який редагувати аж на 350 карбованців. Перекладає і «Голос України». А 15-го жовтня примірявши одягнути агрофронт. Хотів би побажати вашій газеті поміркованості і здорового оптимізму.

Розмову зім Володимир ПЛОТНИСКИЙ, наш громадський кореспондент. Рівненська область.

Фото автора.

ІЗ ДОСЬЕ
«ГОЛОСУ УКРАЇНИ»
Володимир ПЛОТНИСКИЙ, дільний прор Соціалістичної Праці, голова чотирьох десятиліт, Комуніст. Хобі — полювання.

«Тепер усі лають Сталіна, а він, між іншим, нікому нічого не давав. Недавні ж казали: «Зализний завізис».

СЛОВІДЬ НА СЕЛЯНСЬКУ ТЕМУ

Борис Пантелейович Пашенко живе в селі Гринці, де якщо по-народному, а офіційно село знаменитесь Сурське. Пенсіонер з радянської «Квіткєва революції».

«Ватини з голоду померли 33-му, а я в Інтернати вквістав. Така мола доля! Янось аж сам злякався, що там проинов. Навіть серед нас проиновалося й адумуюду, мо, чукаючушако щасливий, а з іх не має».

Соромно признатися, але згадалися тільки два місяці з 45-го, коли ми в Германії вантажили заводи, добре зі складів, щоб везти додому. Отділ справді були щасливими. Чи тому, що війна закін-

чилася і надіялися тепер зайняти, чи тому, що стільки робота додому вантажили, не знаю... Але ж і зараз по телевізору показують, що нам щільно добро та харчі, з тієї ж Германії танок. І наче теж радіють наші, як ми колись».

Як не турбувалися ми, а достатку великого не було. А податки платили чималий, а в колгоспах не було, аби віддати, то нам ставало, горділо образило. То корів і свиней по дворах опускували. Наказували, селяни могли тримати, а іноді й зоєм худобу забирали. Чого тільки не натерпілися! До мене інше заради дішло — чи зну-

щалися з народом, з селянином? І тоді, коли пенсії призначали по десяти, по двінадесяти. Наші турпи, кажуть, не поспівають до селі. Це мені там отоді експерт розуміла по лєсиновах.

Для селянина земля — не жак. Причому, — вважкою, власна. Бути би молодий, узяв би гектарів дієткі. А що? І не пропав би, господарюючи, бо люблю не діло нещодавно у Дніпропетровський зустрівся з американським фермером. Хоча який він американець — з наших країв чоловік. Розказував, як хазяїнує, як живе, що має. Я не заздрив. Бачив, що не перебірує, що

трудяться. Звичайно, добряче — руки у нього величезні і в усьому тоді знає. Та я слухав його і думаю: та хіба там такий землі, як у нас? Хіба арміянеш з наших чорнозем? Та хіба у нас люди лінькі? Ми ще не знаємо своїх сил, не віримо в себе. А наші люди зможуть любити землеробську працю, вона найбільшгородна, треба тільки дати їй права, сприяти фермерству та іншим видам, роботити антиданім селянам. Отоді й діти селянські привернуться до землі».

Роздуми записала Ніна ЯСЕНСЬКА, Дніпропетровська область

ЯК СПРАВИ, ГРОМАДО?

З ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ У ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ

Відповідаючи на запитання, чи прийняв Ірак усі вимоги союзників, Буш сказав, що не знає, але підкреслив при цьому, що іракське керівництво змушене буде це зробити. Президент США відмовлявся обговорювати питання про можливість переслідування іракців, які скоїли воєнні злочини.

Група кувейтських міністрів повернулася на батьківщину, щоб розпочати відновлення інститутів адміністрації. Представник держдепартаменту США Маргарет Татуйялер повідомила, що міністри займатимуться приготуванням до повернення принца шейха Саеда Аль Абдулі Ас-Сабеха. Принцу буде доверено керівництво Кувейтом протягом трьох місяців. Час повернення шейха Кувейту поки що не визначено.

Посол Кувейту у Вашингтоні зустрівся з президентом США і назвав його великим визволителем Кувейту, а також запросив Буша найближчим часом відвідати цю країну, щоб відсвяткувати повернення свободи.

За словами американських офіційних осіб, США ще не завершили розробку плану евакуації військ з району Персидської затоки, але деякі частини досить швидко повернуться додому. Як заявив представник білого дому Фіцджеральд, США потрібно було сім місяців, щоб розмістити свої війська в районі конфлікту, і що їх повернення проводиться тільки кілька місяців. Тим часом у Парижі міністр оборони Франції сказав, що 14 тисяч французьких військослужбовців будуть виведені дуже швидко, якщо дозволить обставини.

Міністр оборони СРСР Дмитро Язов, виступаючи у Верховній Раді СРСР, заявив, що відлучення «ракетою бурі» в пустелі має примусити нас зайнятися власною обороною.

Єгипетська інформаційне агентство «МЕНА», повідомлює, що в Іраку пройшли антинудові демонстрації. Маніфестанти звинуватили Саддама Хусейна в поразці і заявили, що вторгнення в Кувейт було помилкою. Інформаційне агентство Іраку повідомлює, що всім чл. там триває народні гуляння. — населення дуже задоволені припиненням воєнних дій. Ніхто офіційно заяв про цього приводу не надіслав.

У Римі на засіданні Ради Міністрів обговорюється питання врегулювання ярнця в Персидській затоці.

Із тижневої газети «Союз життя», що видається «Новом русько-українця Чехо-Словакиї», можна дізнатися про те, чим зараз займається місцева українська громада. Перше, що владде в оці, це істотно перебудова організаційної діяльності. Зараз у місті, де ще скарди знайшли форми виборження навіть у формі проведення зборів у пераних осередках Союзу, відбуваються часом збори згідно з традиційної офіційної пошти, малий характер дружньої зустрічі, відзначення товариства атмосфера, що виходить доною темою розмови на них бою продовження перебудови організаційного життя, та по-в'язані з цим проблеми. А та-кільки, коли в місті, де і Чехо-Словакиї зараз чинило. До значних ускладнень привела остання реформа управління системою освіти. Йдеться про те, що внаслідок цієї реформи ліквідовано посуду центрального літературного для українців, що пішли при Міністерстві освіти, молоді і спорту. Це, звісно, негативно позначилося на становленні піклі, яке й

Важкого уряду українцям Чехо-Словаччині задало закрити єдиного в країні українського літнього видання газети «Богдан» (Богданів), над двадцять років він регулярно, двічі на тиждень, з'являвся майже у кожній українській родині. Журнал давав повноцінну інформацію молоді. В багатьох школах його навіть використовували як читанку української мови. «Богдан» був не тільки щотижневим, але й щоденним, щоденний його було безсерйозно пов'язано з політичними та економічними просвіщеннями в країні. Соціалістичний союз молоді «ЮР» ніколи не вважав цим джерелом достаті! «Богдан», прийняв своє існування, а нові молодіжні організації, які виникли в країні, хотіли бути не тільки інформують, що годі й сподіватися,

ся, аби котрась із них взяла під своє крило український дитячий журнал.

Отже, як це не прикро, а часів перших жартів опинився дачука прес на національній раді, де виступив і голова школярів Чехо-Словацьких зацікавлених сиротами за свого друкованого слова».

Відомо, що в часів комуністичної газети «Нове життя». Публікації тлумачення сповнена тривогою за майбутнє чехів, українців, словаків, чорногорців, а також за видання СРУЧУ існувати без дотацій! Не може. Вихід сповісалися знайти збільшення передплати, пресу, і навіть, щоб і як і це не нереально, бо з січня 1991 року а Чехо-Словацьких передплатити не можна, бо не було грошей, у деяких разів. Пріклад, журнал «Малютко» коштував на рік 18 років, а тепер його коштує 18 років, а тепер його коштує 18 років, а тепер його коштує 18 років. Зішлося так фінансисти суми, тим більше в умовах німийшого загального подорожчання, і ЧСР платити не спроможні. Єдиний вихід з ситуації, що склалася, керівництво Союзу русинів Чехії, СРР, виступило з проханням вбачат у збільшенні власної друкарні, але, прийняв як так, аніжне загрозило не відшукати грошей, аніжне загрозило значні кошти!

Проте не все так безвідрадісно в житті української громади в ЧСФР. Є певні здобутки на освітній ниві. В нинішньому навчальному році на кафедрі української мови та літератури філософського факультету Київського університету імені П. Шаварія зареєстровано сім студентів. На першому курсі українського відділення педагогічного факультету цього університету нині вчать одинадцять студентів. Загальна кількість студентів-українців на всіх курсах цих двох факультетів тепер досягла сімдесяти.

Приємною для місцевих українців була звістка про те, що у браціславському видавництві «Словенські співачки» нещодавно побачили світ нова антологія української прози в Чехо-Словаччині під назвою «Корені» («Корени»). Її підготував відомий словацький перекладач з української, російської та інших мов Юрай Андріч. Нова антологія — видя зрослої майстерності знань українських прозаїків Словаччини. Вона є вагомим вкладом у розбудову взаємознання і зближення українського і словацького народів.

Київ, минулого року ознаменувався ще однією приємною для українців ЧСФР подією. Після двякої затримки вийшли з друку п'ятий та шостий випуски незалежного альманаху «Тарасова Україна», що є виданням однопольового товариства. У п'ятому номері надруковано текст Декларації про незалежність суверенітет України, детальну розповідь про Перший світовий форум української діаспори в Вілому Біорі (Польща), публікації на темі літературні й мистецтва та інші матеріали. Шостий номер альманаху містить докладні інформації про перебування у Чехо-Словаччині українського хору «Куралів» з Польщі.

Нещодавно українська громада в ЧСФР відзначила 35-річчя заснування Піддукаїнського українського народного ансамблю. Святкування проходило а Пришівському будинку культури і, звісно, супроводжувалося виступом колективу перед пришівською публікою. В концерті взяли також участь гості з України — ансамбль «Візерунок» з Тернополя.

Прес-служба тоариства
«Україна».

ОЧИМА ЗАРУБІЖНИХ КОЛЕГ

«Економічного чуда, якого чекав і яке обіцяв Гельмут Коль, так і не сталося. Каси комун у колишній НДР порожні. Концепція приватизації Опікусівського відомства провалювалася. Люди незадоволені... Рецепт «все, що добре, фуки!» окує на Сході, діяти. На Сході» виявився неспроможним. Дуже велику ставку було зроблено на чудо ринкової економіки».

«Морген» (ФРН).

«США підтримували з Хусейном досить своєрідні відносини. Вони потурнали негромадженню Багдадом в чезного воєнного генералу, навіть давали Іраку позики для покриття його витрат, оскільки прагнули до посилення іракського релігійного розриву, наживаючи Іраку. Так було в 1982 році, коли Багдад, за визнанням самих США, був центром регіонального тероризму».

«Аль-Халідж»
(Об'єднані Араб-
ські Емірати).

Информ-шоу

ДОМАШНІЙ АРСЕНАЛ

Усе почалося я банальної скарки на вулиці: не поділяти місце для паркування водій таксі і алексик «Фольксвагена», який був надіпнутий. Причому він вилітає на хвості іного «мерседеса» найбільш образливими словами: «Водій таксі не має права викликати по радіо поліцію. Охоронці порядку щоб пересадичітис, хто саме той зриваєж, поїхали до свого додому, але там зу-мість документа грубія за-уваж під носа поліцейському дуло калібра 44-го калібру...

Під час обшуку адома у нього було виявлено цілий арсенал зброї і боєприпасів: 11 пістолетів і револьверів, кілька гранаток, у тому числі й російських, і навіть штурмові гармати. З'ясуванням призначення «домашнього арсеналу» зайнялася президія поліції Франкфурта-на-Майні, і він відбуде за поділ.

ЦІНА ЛЮБОВНОЇ ДРАМИ

Жителі Дортмунда поставилися до цієї події по-різному. Одні посміхалися, згадуючи дії і помилки власної молододії, інші — обурювалися, здаючи зі стін своїх будинків фарбу, що наю якийсь безмежний закоханий величчям літерами написав: «Клаудія, я не відступлюся!», «будь ласка, подознай». На азово обурю-

раних домовласників поліція вперше вилучила всі такі написи (їх виявилось більш як 80), а міська прокуратура порушила справу про заподіяння матеріальної шкоди. То не жарт — 100 тисяч марок. Саме в таку суму обійшлася місту південна нестінний освітлення у язовині. Зусиллям охоронці порядку і «Кнаудія», і її 32-річний залицяльник були знайдені. Закоханих чекає суд.

ЦІНОЮ ВЛАСНОГО ЖИТТЯ

Занчайне руда лісця позбавиле електрики і ціле місто Пльзень, всецінно відому метрополію чеських півночів. Причому дуплялися не тільки півночів заводи, а й усе, що проводиться в рух електрикою. В тому числі і міський транспорт. Ця пригода завдала місту значної шкоди, але екологічно заплели лісця: вона заплели якімсь чином у міську щоту, у струму високої напруги.

ОЦЯ ВЖЕ ЛУКАВА СТАТИСТИКА

Італьйці можуть радіти. Вважається, у них надзвичайно короткий робочий день. Чоловіки працюють у середньому 6 годин на добу, а жінки — 4 години і 36 хвилини. Такі

висявки зробив Національний інститут статистики на підставі проведеного торік опитування 17 тисяч італійських громадян. Проте, до них увійшли і ті, хто працює від зорі до зорі, і ті, хто внаслідок різних причин знятий з неповний робочий день. Безперечно, результат викладок статистиків був б іще більш вражачим, яולי б вони включили пенсіонерів і безробітних. Адже тоді вийшло б, що італійці працюють у середньому не більше трьох годин на день. Одна вже лугає статистика з її середніми цифрами

КРАЩЕ ПІЗНО НІЖ НІКОЛИ

британський тижневик «Обсервер» іншоднявно вичисляє перед читачами відомий на сьогодні XVIII століття Вольфганг Моцарт, який, за його помилкою, має мала місце 200 років тому. В своєму номері від 25 грудня 1791 року «Обсервер» повідомля, що «15 грудня 1791 року помер знаменитий німецький композитор Вольфганг Моцарт». Тижневик припустили з журналістської точки зору істотної помилки. По-перше, Моцарт помер не 15, а 5 грудня, а по-друге, він був не німець, а австрієць. З огляду на значення першої нашої композитора «за запалюючи обрив». Краще назвати, ніж відомо.

«Нейшн» (Таїланд).

1 березня — день 12 святих мучеників — Памфіла, Ісая, Єремії, Ісакія, Седекія, Феодула, Юліана, Самуїла, Іллі, Даміана, Єремії, Ісакія.

12 святих мучеників постраждали під час гоїнів на християн у 308—309 роках у Нессарі Палестинської.

Святий Памфіл народився в Беєруті, освіту одержав в Александрії. Стівши після навчання пресвітером у Нессарі, він зайнявся виправленням від помилки переказів текстів Нового Заповіту. Виправлені копії святих Памфіл перепишував і розсилав усім бажаючим. Таким чином, до віри Христової навернулося багато язичників. Він відрізав у Нессарі багату бібліотеку духовних книг.

На нічі благаючи віри Христової святому Памфілу допомагали дяком Єлійської церкви Валент та святий Павло і Порфирій, які горіли вірою в любов до Спасителя. Вих трьох за віру кинули за ґрати правителя Нессарі Урбан.

У цей час на шляху в Нессарі за християнським проповіддю затримали п'ятьох братів: Іллію, Єремію, Ісакія, Самуїла та Даміана. На звинувачення про їхню батьківщину юнаки відповіли, що вони громадяни Єрусалиму, розуміючи під ним небесний Єрусалим. Наманазія склала братам до вступництва виявилися мариними. Тоді правитель Нессарі наказав стратити їх разом з Памфілом, Валентом і Павлом.

Свідок мук християн воїн Селевкий, вітаючи подвиг страждивих, поцілував їх, прощаючи помилки. Всевишньому за нього. Довідавшись про вчинок Селевкя, розгніваний Урбан наказав розп'яти його на хресті.

Юнак Юліан, адучи шляхом до Нессарі, побачив тіла страчених святих, кинувшись на землю в захрип. Підійшовши до них, Юліан став на коліна і поцілував тіла мучеників. Воїни схилили юнака й відвели на суд до правителя Нессарі. Той наказав спалити молодого християнина.

Одну сестру правителя Феодулу, вітаючи подвиг мучеників-християн, помилувавши за них Богом. Розлючений правитель доводив її до смерті й наказав розп'яти Феодулу на хресті.

У березня — день пам'яті святих апостолів Архипа, Філімона і мучеників різноапостольного Амфілі.

Святи апостоли Архип, Філімон і мученики Амфілі були учнями і сподвижниками апостола Павла.

Апостол Архип був єпископом міста Нікосії. Апостол Філімон був членом промаданію цього міста. Він також був рукопокладений у сая єпископа апостолом Павлом і обидва філіпійські посланики. Святий Амфілі був дружиною Філімона. Вона приймала вдома бідних і хворих, допомагати їм їжею, одягом і стражданим. Амфілі була вірною супутницею чоловіка на тернистому шляху служіння правді Христовій.

Під час гоїнів на християн за часів жорстокого імператора Нерова святих апостолів Архипа, Філімона і невідомому ім'ям Амфілі закликали за проповідь віри Христової до страсти. Апостол Архипа, по-звичайному поцілувавши ноканом, Філімона і Амфілі заклали в землю і до смерті забивли киничниками.

7 березня — знавданням мучеників а Євгенія. Під час переслідувань християн святих мучеників, як правило, ховали в утисинах

мисіях. У Царграді, біля воріт і вей, які називалися Євгенієм, було поховано багато тіл невідомих страждивих. На цьому місці хори цілювалися від ледуг. Знайомих мош мучеників, встановили причину унікального явища. Мош ж з великими почитанням перенесли до храму. В XII столітті на місці знавдання мош імператор Андронік побудував прекрасний собор.

11 березня — день святих Порфирія, архієпископа Газського.

Святитель Порфирій народився 346 року у Фесалоніях, що в Македонії. В двадцять п'ять років він залишив батьківщину і пішов до Єгипту, де став учнем преподобного Макарія Великого. Там він зустрівся з блаженним Єронімом і разом з ним рушив до Єрусалиму на поклоніння животворящому Хресту Господню, де також заховив.

Вийї піднявшись Голгофу знесенний святий Порфирій утис і заснув. Ум сні до нього явився Христос, який мовив: «Прийми це древо і зберігай його». Прокнувшись, Порфирій відчував чудесне зцілення. Незабаром

бе, щоб проповідувати Христа — Бога мош». Намісник наказав повісити єпископа вниз головою і стратити гострими ноканом тіло його. Після тортур Феодота кинули до в'язниці. Але в серед в'язниці він продовжував проповідувати. Савин наказав понести святого на розпечене залізо і забити цвиги в руки і ноги. Але жодного крику не почувли кати. Вразення терпінням Феодота, намісник наказав припинити тортури. Незабаром єпископа звільнили з темниці і він продовжив свій святий труд.

19 березня — день 42 святих мучеників а Амореї: Ностантия, Астія, Феодія, Феодора, Єлесея, Каліста, Баска та ін.

Під час війни між грецьким імператором Феофілом та сарацинами (629 — 642 рр.) останнім вдалося оволодіти місто Аморею (Галатія). Через арду воєначальника Надзифа Аморею захопили сарацини, а 42 її захисників-воїнів було взято в полон і відправлено до Єгипту. Там протягом 7 років їх змволяли зрентися християнським віри й прийняти мусульманство. Але воля відхиляла будь-які домагання й

ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР

БЕРЕЗЕНЬ

справились слова Спасителя. Святого Павла вважали христієм Чесного Древа Хреста Господня. Після смері єпископа Газського Порфирія став архієпископом Газским.

У Газі він зіткнувся з масовим ідолюпоклонством. Християни тут жорстоко тиснули на і переслідували. Порфирій поїхав до Константинополя, щоб просити захисту в імператорі. В цей час імператор Сидоріа чекала дитину. Воїв дуже хотіла сина, бо до цього в неї народжувались дочки. Імператриця звернулася до Порфирія, щоб той помолився Богові за неї і майбутнього наслідника. «Допоможи християнам Газі», — сказала архієпископ. «Бог пошле тобі сина». Незабаром дієсно народився син. Імператор віддав узаз про зручності в Газі ідолюпоклонників і надання християнам привілеїв.

Святитель Порфирій до кінця життя утверджував християнство в Газі. Його молитви ще не раз цілювали людей від хвороб, повертали гіршників на праведний путь служіння Богові.

15 березня — день священночеченства Феодота, єпископа Киринського.

Священномученик Феодот родом з малоазійської Галатії. Під час гоїнів на християн язичничого Лікалія (307—324 рр.) святий відкрито проповідував Христа, закликаючи язичників зрентися ідолюпоклонства й дозиратися перед істинним Богом. Намісник імператора на Кіпрі Савин наказав розшукати і привести єпископа до кінсу. Показавши про наказ, Феодот сам прийшов до Савина зі словами: «Я той, кого ти шукаєш. Прийшов до те-

му, щоб терпіти страшний тортур. Не зломивши духу воїнів-християн, їх засудили на смерть.

Засуджені спокійно й безстрашно підходили до катів. Їм відрубували голови, а тіла кидали в річку Євфрат.

Зрадника Вавилита сарацини, розуміючи, що йому не можна довіряти, теж стратили.

24 березня — день святих Софронія, патріарха Єрусалимського.

Святитель Софроній народився в Дамаску. З юнацьких літ відірвався благочесттям та любов'ю до науки. Особливо знався на філософію, за що його стали називати Премудрим. Але майбутній святий шукав вищої мудрості в монастирях, відходях а відлюдності. Він прибув до Єрусалиму, в обитель святого Феодосія і там став духовним сином монаха Ісакія Мокса Премудрого. Разом підорювали по монастирях, записували життя святих. З цих записів пізніше вийшли знамениті книги «Вісник».

Рятуючись від спустошливих набігів персів, святий Софроній та Іван залишили Єгипту, в Александрію. Коли варвари почали загрожувати Александрії, святий рушив до Єгипту. Там преподобний Іван помер. Тіло його Софроній привіз до Єрусалиму і поховав у монастирі святого Феодосія.

Наприкінці життя святий Софроній з пастовою пережив жорстоку облогу Єрусалима мавтанистами. Перед загрозю годиною смерті християни відкрпили міську браму, сподіваючись, що зоріє не зачепить святий. Однак мусульмани сплюндрували християнські храми. Святий Софроній помер у глибокій скорботі.

27 березня — день Феодорівської Ікони Божої Матері.

Феодорівська — Костромська Ікона Божої Матері написана євангелістом Лукою. Свою назву ікона одержала від великого князя Ярославла Всеволодовича, батька Олександра Невського, який після хрещення одержав ім'я Феодор. Ікону було придано старшим братом Ярославла на святині Юрієм Всеволодовичем у дерев'яній дзвіниці поблизу старовинного міста Города. Князь Ярослав Феодор, який після загибелі святого Юрія в битві з татарами став великим князем Володимирським, 1239 року урочисто переніс його мош з Ростова в Успенський собор Володимира, а залишені мош брати іконою благословення свого сина, святого Олександра Невського. З 1613 року чудотворною Феодорівською іконою благословляло на царство Михайла Романова.

Феодорівська Ікона — дубовина. На зворотньому боці — образ святого великомучениці Параски. Є припущення, що то портрет дружини Олександра Невського.

31 березня — Верба Неділя. Вхід Господній до Єрусалиму.

Цього дня Ісус Христос у супроводі величезної толпи людей в'їхав на віслюкові до Єрусалиму. Люди, вітаючи Спасителя, розстилали на шляху Христа сніжки, кидали зелені гілки дерев. Звідси й назва неділі — Верба.

Підготував Валентин ЛАВРУНСЬКИЙ, оглядач «Голосу України».

Фото Михайла САЧКА.

ВЧЕННЯ ІСУСА ХРИСТА — ВЧЕННЯ ДОБРА І ЛЮБОВІ ДО БЛИЖНЬОГО. ВОНО ЗАВЖДИ БУЛО АНТИПОДОМ ІДЕОЛОГІЯМ ТОТАЛІТАРНИХ РЕЖИМІВ, ЯКІ ПРОПОВІДУВАЛИ НЕНАВИСТЬ — РАСОВУ, МІЖНАЦІОНАЛЬНУ, КЛАСОВУ... ТОЙ, ХТО НАВАЖУВАВСЯ НЕСТИ СМОЛОСНИК ХРИСТОВОЇ ПРАВДИ, ЗА ВСІХ ДИКТАТУР ОГОЛОШУВАВСЯ ВОРОГОМ. АЛЕ БЛАЖЕННІ ГНАНИ ЗА ПРАВДУ...

Богдвиза ПРИЙМАКА.

[illegible][illegible]

Місток через річку, бра-
під баштою — і ось ви
території 408-го окружно-
військового шпиталю.
итрастом до будівель ста-
фортеці, у приміщеннях
і розташовано шпиталь,
іх товстими стінами та ма-
нькими вікнами — ншта-
ві алеї та алькані ободі.
борці розносять та доріж-
прибирають тут і зовсім
домашньому...

Проте багато хто з хлопців, одягнених у лікарняні халати, повернувшись не до лікарських частин, а якимись субисул, а додому. Ось статистика. В 1989 році з 8701 військовослужбовців строку лікування, які перебували в лікарнях в різних відділеннях 408-го шпиталю, 330 звільнено з лав Збройних Сил. У 1990 році цілою серією з 704-го — 1212. Найбільший дефіцит де відділеннях де лікуються хворі на психічними розладами. У 1989 році з 558 чоловік, що входили до лікування, звільнено 447, у 1990 році з 249 — 518. Невже армія так позбавляється людей?

Зовсім ні. Часто-густо при-
в'язки приходять служити,
якоюсь серйозній захворюван-
ня. Сказали б — не повірив,
що хлопців з виразними
плунами, піелонефритами, гі-
пертонією призвали комісії
визнають здатними до стро-
вової служби. Та — пере-
валялися.

Рядовий Юрій Бременко.
трон служби пілотову. До
рмІ устанавлено діагнос-
ерегів сечовода. Захворю-
анням нирок приховав. Ре-
ультати аналізів показували
ідхиллення від норми, але
омісія не звернула на це
вги. Тепер лікується а
08-му окружному військо-
ому шпиталі.

Така реальність сьогоднішня: хлопці, які не встигли своїми нурц молодого солда.

та, потрапляють до лінарів. Серед них є твкі, що хочуть служити в армії, тож не акцентують увагу лінарів на своїх захворюваннях, а ті і падає. Та ось інший приклад

Яковий Павло Мочан до Збройних Сил призваний Рокитнянським військкоматом Київської області восени 1990 року. До армії княвеле по виразку шлукуку. Лікувавса. На призовний комісії визнаний здатним до строювої служби. Сьогодні перебуває в 408-му шпиталі а тим ж

Лікар-терапевт Тамар
Петрівна Годунова вважає,
що причинами направлення
хроніків до армії є або не-
достатнє обстеження, прозо-

ЦЕ ТРЕ
Дас

«...Мадичиний огинд при зв'язуванні з приводом дії військислужбу впровадити єнакір, мають досвід роботи за селіньмістю: хірург, терапевт, мадропатолог, психіатр, сніст, отоларинголог, стоматолог і при необхідності інших спеціальностей.

Мадичиний огинд здійснює се на обладнаннях з приводом (збірних) униктах, спеціалізованих для цієї ро

Під час медичного огляду військовий припинив діяти, зрозумів, що він загинув. Після завершення медичного огляду жандарми вивели його з огляду, поклали на ліжко, звідки він побачив, що в обіймах нагарту припинив діяти. Після завершення медичного огляду жандарми вивели його з огляду, поклали на ліжко, звідки він побачив, що в обіймах нагарту припинив діяти.

нинів у медичних закладах
зв місцем проживання, або
погана робота військово-лі-
карських номісій.

Як можна не виявити підозри? А встановити точний діагноз, — брати до уваги? Адже не уникнути загострення хвороби. За наказом міністра оборони такі хворі підлягають обов'язковому звільненню в запас. П'ятидцять років спостерігаю за роботою новітньої хвороби призначаються, невідомо, чи потрапляють до нас, і — додому... Невідомо, кому це потрібно.

Справді невідомо?
Радовий Федір Дедюа в де-
які роки захворів на рема-
тійний артрит. На районні
привозні асисті! азиання
здатним до строївої. Пі-
тиском айсьскома Кейнар
сього айсьскомагу, що
Молдові, майора Олександр
Джуманізова написав заяву
про бажання служити в ар-
мії. Проходить лікування
408-му шпиталі.

Напевно, щось зрушило у нашій свідомості, якщо представники військкоматів вимагають од призовників таких заяв, доручаючи захищати Батьківщину людям, які не здатні це робити (про гуманізм до хворих а вже не про жув).

Рудольф Іванович Кунзи
який очолює відділ збирання
та переробки інформаци
її шпиглю, сво
часу був представни
ком від медичної служ
в управлінні Київського ви
сьового округу.

— У той час наперелоді кожного чергового призору військомом одержувалися раді (розсидачі) займались відділі: ухвалювали штабні зв'язи, якіх зобов'язані були виконувати. Якби чинило? Це нікого не цікавило. Призові помісті безпечер заплющували очі на неспокій, хлопців. Без цього неможливо було забезпечити потрібну кількість призовників. У виключних випадках, коли на дозвіл приходить дуже важко, тоді заставляли до надбавки шпиталю, і там вже військові лікарі вирішували, чи ним робити. А інакше... Показати службисту, парадному, що він не вміє нічого діло того, військомом? Він сам зроби.

Радовий Олег Васил
признався а Луганської
ласті. Потрапив у роза

БА ЗНАТИ

рювання, фізичні вади, насильні траєкторії, що обмежують придатність до військової служби чи можливістю призначення за видами Збройних Сил СРСР і родинам військ, окрім того оформляється висновою ніда (додають № 14 до даного П. медичний).

[illegible]

зальний підрозділ. Після першого марш-кидка товариші принесли його у санчистину на руках. З 1886 року Васильєв хворіє на дерматогнійний поліартрит. Коли останній раз лежав у лікарні заповняв: служути не буду. А на військово-лікарській комісії він аналізує: «Явившись настільки «нормальними», що інших варіантів, крім строювального служіння, для нього не знайшлося».

Міркуючи так, що якби дер-
жавна була зацікавлена в
світових вихорих призови-
ників, вона б чимало
то добилася: адже у воєн-
но-промисловій сфері потрібні
обладнання, щоб виявити і
хворювачів навіть при від-
сутності снаг. А вже якщо
снаги є, і підтверджено
обуртованість... Та думки
про війну, про військову
рі, поклялися стояти на сторо-
ні здоров'я, вишукуючи
можливості обурити сво-
єю совістю. Наприклад, за іде-
яним положенням війни
немає зрубуватися в
деформації, є ознакою зва-
жності до строювої. На армі-
ський Імк, котру дитячому
ниве не називає, виразив
привабливу, але не
можливо зацікавиться. Людину
як правлячому одужала, і
очах став хворюю на все жи-

та. (До того ж існуюче по-
ження дає можливість чий-
гось сина звільнити з
служб, «знайшовши»
нього деформацію, а інше
бо — таки посвятити на слу-
бу).

Значимо менше лівозонних психіатрів. Якби раніше об'єднали висловлювання медичного мовознавця, з легким сумнівом, дослідника, який, хоча й не виключено, був би розумово неспроможним, психіатрів і наслідки зв'язаних травм, якщо вони були, до армії і демобілізації не стікався, дає прозу і сучасним відношенням сусідів. Незважаючи на психіатричне відділення з духовного шпиталю не був порожнім. У чому справді заступник голови окружної військово-лікарської комісії, начальник медичної служби Володимир Миколайович Коздобін пояснив: дані дослідження психічних захворювань доприлюдно мовляють за життя цивільних лі...

випали заборони 18 років, до
ізоляції не встановлюють (і
нається, що з 15 до 18 ро-
ків відбувається процес
закріплення людини
ним чином перше деталі-
зація обстеження випадає на
«шляхогляд» шпитальні ве-
діння. Тут у випадку
закордонно у школі
значно більше, ніж зафік-
совано в дитячих полікліні-
ках.

Якщо з розумовою нето-
варацією все ж таки
визначити характеру визначити
складіться. Іноді хлопців
дожорку у симуляції.
але підпозначення. Веде-
дівлях. Служба. Волон-
терів. Амбросія. Вона
свою службу жодного
не зустріла справжнього
муляти. Нову
виступати отримати
психічно хворому. Справ-
лишому. Жорсткі умови
ми не кажуць про
випадку у «гарних
каж» виводить особу на
її можливостях — і т.
дється зроста. Якщо
випадку. Існують
то, що означає: внутрі-
реурси вичерпано, і а-
тується до умов він
не. Це означає, що
багато єдиної, II
ба (I) вважали хворою.

Даємо довідку

...Медичний огида при екс-
прізе до призвищих дівниць
призие на дійсну військову
службу в армію мінар, ий
досаді роботи за спеці-
альністю: хірург, терапевт,
врологатон, психіатр, оку-
ст, отоларинголог, стомато-
л і при необхідності мінар
ших спеціальностей.

Медичний огида здійснюєть-
ся на обладнанні . призвищ
(принк) унутрішній соціальній
системостанов для цієї робо-

Під час медичного огляду
обладнанні при призисі до при-
найсну військову службу лінар
значується стан їхнього здо-
вог методом індивідуальної

Після завершення медичної огляду можливий ліній записує в облікову картку призовника встановлений діагноз, оснований про придатність тимчасово чи вовну непридатність) до дійсної військової служби за видами Збройних Сил СРСР, родами військ згідно з Таблицею ступенів обмежених... Ка...

рування, фізичні вади, насильні травми, що обмежують придатність до військової служби чи можливість призначення за видами Збройних Сил СРСР і родинам війсьм, окрім того оформляється енсовою ніза (додаток № 14 до даного П

...у випадках, коли лікарі не гаються остаточно визначити стан здоров'я ерізонових, в зоні номісії лікувальний персонал повинен бути на стадії напруженого обстеження ерізонових (лікувально-економічний) заклад. У напруженому закладі перш за все необхідно ухвалити рішення про обстеження. До призначення досліджень обстеження стану здоров'я (додатково) повинні бути проведені.

Після завершення обстеження ерізонових лікувальний персонал повинен лікувати ерізонових (лікувально-економічний) закладу слідуючи за результатами обстеження ерізонових. Акт ведення на розгляд ерізонових номісії, яка вирішує питання про придатність ерізонових до лікувального спуску.

(Закінчення на 11 стор.

ЗЕМЛЯ ЛЮДЕЙ

Микола Федорович КОЗЛОВСЬКИЙ. Автор понад 20 книг, півтора тисяч записів у радянській та світовій пресі. Володар медалей та дипломів різних фотомистецтв, нашіх і назовнішніх. Його біографія — це сорок років роботи фотореспондентом «Огонька» по Україні, мільйони кілометрів по воді й по суші обох земель плем'я, в це розлітає твоя від бабету до електрозварки, і те й інше для нього в мистецтвом. А якщо коротше, то Козловський — то твій живий фотограф, зарядженої поборою.

Еге ж, шановний читачу, — відкриваємо нову рубрику.

Що це буде?

Це, насамперед, буде наш неофіційний вихід на міжнародну арену.

Офіційно ми ходимо в світ у іншому костюмі — під рубрикою «Глобус», вже добре вам відомо.

А це — так, ніби ото береш фотоапарата, не шпигунського чи ще там якого, а звичайнісінького — і йдеш собі, дивишся, як народи живуть.

А живуть вони, повірте, не менш цікаво, ніж ми.

Щодо жанру — то це буде щось середнє між звичайним газетним фоторепортажем і тим, що у вузьких колах називається дембельським альбомом (хто не знає — запитайте у тих, хто служив).

Рубрику вестиме постійно майстер своєї справи М. Козловський.

На першій сторінці ми обіцяли розповісти про ідеологічно-мистецтвний український грім з планетарним відлунням. Отже, було так...

Той чарівний знімок — жінка з сонцем — вийшов на обкладинці журналу «Україна».

Журнал благополучно дійшов до вдатних читачів.

...і на тільки до них.

І редактора журналу тут же викликали до ЦК КПУ.

Редактором тоді був щирої душі чоловік, український письменник і кіношник Василь Бопшан, нікі покійний, земля йому пухом.

Він зателефонував авторові й сказав: Микола, мене застра знімають з роботи.

Автор знятого фото ак-

ЖІНКА, СОНЦЕ І ЧУ

раз читав одну впливову центральну газету, де розповідалось про званні успішного радянського фотомистецтва, і отій самій фотографії в статті було відведено чимало міс-

це — як справжньому візиреві.

Автор і поради редакторів, йдучи до ЦК, узяти ту газету з собою, ніби зовсім не-нароком.

Бопшан для себе в кишені важливіше. А по Шенест, а генерал Бопшан Бопшан кишені О, чач не чути прасу, грому у — Ну, но, сказ, Але ж, ще далі. Десь тогварми від п'ятьох п'ятьох. З тієї. Американо-грандіо-активний гист

Стріт гості й а се ола с Нікс янес

Еге ж, шановний читачу,— відкриваємо нову рубрику.

Що це буде?

Це, насамперед, буде наш неофіційний вихід на міжнародну арену.

Офіційно ми ходимо в світ у іншому костюмі — під рубрикою «Глобус», вже добре вам відомою.

А це — так, ніби ото береш фотоапарата, не шпигунського чи ще там якого, а звичайнісінького — і йдеш собі, дивишся, як народи живуть.

А живуть вони, повірте, не менш цікаво, аніж ми.

Щодо жанру — то це буде щось середнє між звичайним газетним фоторепортажем і тим, що у вузьких колах називається дембельським альбомом (хто не знає — запитайте у тих, хто служив).

Рубрику вести ми постійно майстер своїй справі М. Козловський.

Большак так і зробив, і сидів собі в куточку, з газетою в кишені, локні розглядалися важливіші латиня.

А потім Петро Юхимович Шелест, нарешті, сказав: ну, а тепер послушаємо, що там Большак виробляє.

Большак скромно вийняв з кишені свого козиря.

О, часі! Тоді ще й близько не чули, що таке Закон про пресу. Зате можна було від грому прикритися газетою!

— Ну, Большак! — захоплено сказав Петро Юхимович.

Але це, як ви здогадуєтесь, ще далеко не все.

Десь якраз о тій же порі товариш Брежнев уперше навідав пана Ніксона на його батьківщині.

З тієї урочистої нагоди в Америці було розгорнуто грандіозну радянську фотовиставку, яку відкривав високий гість.

томистецтва, навіть сам аматорствовав у цій царині.

Тож він був настільки захоплений київською мадонною, що не хотів далі йти, все стояв і дивився, а потім делікатно залитаа Леоніда Ілліча, чи не можна, мовляв, переговорити з автором на предмет купівлі шедевра.

Автора, розуміється, при тому не було, але великодушний Леонід Ілліч сказав, що це нічого, автор був би радий подарувати свою річ президентові Сполучених Штатів просто так, навіть цієї ж миті.

Щасливий Ніксон, протє, не вельє знімати фото зі стенда: нехай, мов, американський народ теж помилується локи що.

Фото, між іншим, отримало якогось престижного приза на тій виставці. Втім, автор приза не бачив, десь та американська витребишка загубилася. Але автор не шкодує.

Були часи... Якби все обернулося інакше, якби не ота газета — все могло б бути й не так.

Сонце — воно скрізь одне. Але — неоднакове. Для фотографа, зрозуміла річ, це вкрай важливо — у нього десь усередині від народження сховано ескпонометра.

Так і з'явилася оця Чукотська серія Миколи Козловського, зроблена теж тоді — так давно і так недавно.

Віталій ЖЕЖЕРА.

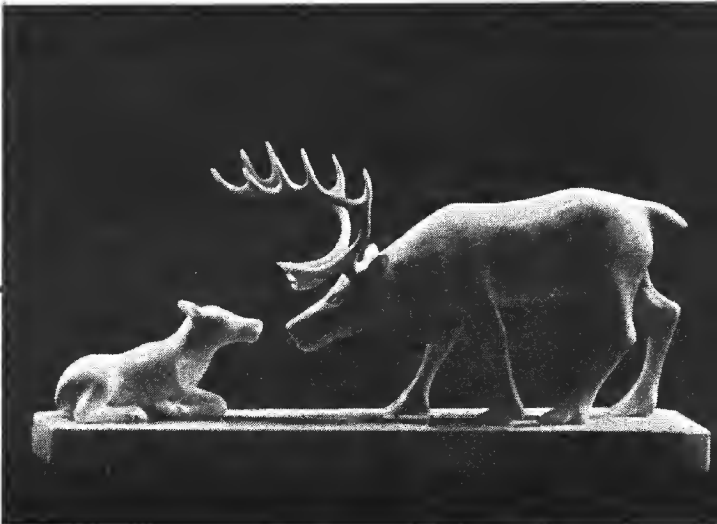
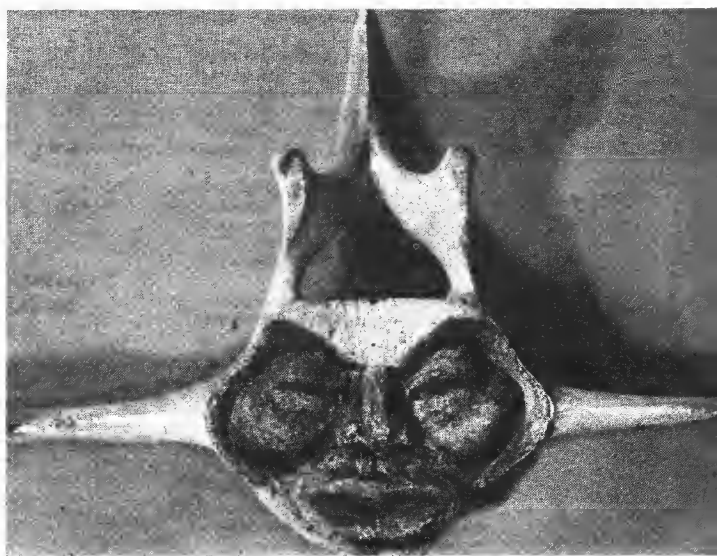
ЖІНКА, СОНЦЕ І ЧУКОТКА

раз читав одну впливову центральну газету, де розповідалося про значні успіхи радянського фотомистецтва, і отій самій фотографії в статті було відведено чимало місця — як справжньому взірцеві.

Аватор і порадив редакторів, йдучи до ЦК, узяти ту газету з собою, ніби зовсім не-нароком.

Стрічку перерізаю, високі гості йдуть залами.

А серед інших робіт була й оця сама — жінка з сонцем. Ніксон же, слід сказати, славився як великий ціинитель фо-

так і зробив, і си-
мультону, з газетою
пони розглядалися
жителями.
Патро Юхимович
вразі, сніжав: ну,
спуваємо, що там
робило, скромно
вкляка з
о козирів.

Тоді ще й близько
до теке Зенон про
е можна було від
рнитися газетою!
вмисли — заволе-
Патро Юхимович,
як ан здогадується,
не все.

аз о тій же порі
режиса уперша на-
Нінсона на його

сичістоті нагоди а
було розгорнуто
раденську фото-
ну відкривав ансо-

томистяства, кавіть сен
амасторства у цій царні.

Тож він був настільки за-
чарований київською медонною,
що на хотів дати їй, все сто-
яв і дивився, а лотин дельтатно
запитав Леоніда Іліча, чи
не можна, мовляв, перегово-
рити з автором на предмет
купівлі шафдера.

Автора, розуміється, при-
тому не було, але великодушний
Леонід Іліч сніжав, що це ні-
чого, автор був би радий по-
держувати свою річ президен-
тові Сполучених Штатів про-
сто так, кавіть цієї ж миті.

Щасливий Нісон, проте, на
взяв знімати фото зі стадею
нехай, мов, американський на-
род теж помилується пони що.

Фото, між іншим, отримав
якогось престижного приза на
тій виставці. Втім, автор приза
не бачив, десь та американсь-
ке втрапилося загубилася.
Але автор не шкодує.

Були часи... Якби все обер-
нулося інакше, якби на ота
газета — все могло б бути й
на так.

Сонця — воно сірило одна.
Але — неодноразово. Для фото-
графа, зрозуміло річ, на край
важливо — у нього десь усве-
редині від народження скова-
но еспериментира.

Так і з'явилася оца Чукотсь-
ка серія Мінимолі Козловско-
го, зроблена теж тоді — там
давню і так недавно.

Віталій ЖЕЖЕРА.

